

MACABRE! aneb Tajemství loňských státnic

Klišé: Motiv, který bezmyšlenkovitým opakováním ztratil smysl a stal se banalitou (Wikipedie, otevřená encyklopedie).

0. Prolog:

Scéna – v podstatě jediná scéna kusu! – je chmurný a ponurý sál ve starém domě. Vycpaného medvěda neseženeme, brnění asi také ne a s knihovnou plnou zaprášených svazků se nikdo nebude chtít tahat. Tak řekněme – napravo stůl, pár židlí vůkol. Nějaké svícny. Nalevo by mělo být něco obdobně výrazného, snad krb? Dejme tomu krb. Nad krbem visí karikatura Maxe Stirnera. Na stěnách jsou pověšené „tapisérie“ a hotovo. Někde truhla. Truhlu snad seženeme, ne?! Nebo skříňka.

... a na zemi mrtvol. Norman, Rosemary, Lawrence i Frederik leží ve vlastní krvi mrtví na scéně, protože každý dobrý příběh začíná tam, kde končí.

Vchází Johann Kašpar Schmidt, (ne)mrtvý pán domu a vypravěč. Nesouhlasně pomlaskává, prohlíží si mrtvá těla, opatrně mezi nimi našlapuje. Mluví si pro sebe.

Johann: „Nepřípustné, naprosto nepřípustné. Takové hulvátství. Tenhle taky?“ *nakloní se k Frederikově mrtvole.* „Asi nějakým sekáčkem, ne? Nebo snad, tak jako když...“ *naznačuje posunky otevírání konzervy.* *Pak si všimne Rosemary a se zájmem přejde k její mršině,* „A támhle! Ta je úplně na cimpr! No kdo to bude uklízet...“ *spráskne ruce.* *Pak si náhle všimne diváků.* „Oh, takže vy už jste tady? Omlouvám se za ten nepořádek, měli jsme tu dnes takovou... příhodu. Je to tu samá krev, měl jsem vám říct, ať si vezmete galoše... To je jedno. Vy samozřejmě víte, kdo jsem. Kdo jsem byl. Že? Určitě víte! Nevíte? A teď?“ *natočí se z profilu ke svému portrétu* „Pořád nic? Ani vy ne? Vážně? Tak já vám to řeknu. Já jsem Johann Kašpar Schmidt, narozen v říjnu 1806, pohřben léta Páně 1856! Tak co, že jste o mně už slyšeli! Svého času jsem byl velmi populární!“ *mávně rukou* „Ále, že mě to po těch letech pořád překvapuje. Prostě jsem byl německý filosof. Slavný! Pak jsem umřel. Dneska o mně nikdo neví. No vás to taky čeká! Umírání teda, ta filosofie našťestí všechny ne. Umírání ale ano. Některé dřív, některé později... Jako tyhle ty. To vám bylo. Takoví pitomci. Chcete vědět, co je zabilo? Je to hrozný příběh. Zajímavý, poučný, ale strašidelný a plný mrtvol. No mně to nevadí, já takové rád. Všichni slavní němečtí filosofové měli rádi krvavé příběhy. Je to pravda! Chcete si ho poslechnout? Nu, mohl bych vám ho snad povědět, jestli máte čas. Skrývá velké morální ponaučení. Ale ještě lepší bude, když vám to ukážu. Počkejte. Allons!“

Johann pokyne mrtvolám. Ty neochotně vstávají. Tváří se podrážděně, nenávisně, zahanbeně. Občas po sobě loupnou nevraživým pohledem, jinak se ale jeden druhému vyhýbají. Nastoupí do řady před Johanna, neschopni udržovat oční kontakt s publikem.

Johann: „Jen se na ně podívejte, chytráky. Oni vám předvedou, co se tu stalo, den po dni a noc po noci. Bude to takové malé umrlčí divadlo, hra na smrt. Takové danse macabre philosophique! No běžte, co stojíte! Běžte se připravit, ať publikum nezdržujeme. Oni jsou živí, oni ještě spěchají. Do hrobu, zpravidla.“ *mrtví studenti se se sklopenými hlavami odeberou ze scény.* „A vy dávejte pozor. To, co teď uvidíte, je příběh o smrti, ale také o morálce, perspektivách, dilematech a o špatných rozhodnutích. Když se z něj poučíte, možná do těch svých hrobů půjdete delší cestou, ale hlavně s lehčím srdcem. Takže, bylo nebylo, že?“

Jak náš příběh začíná? Tak, jak už to bývá zvykem... parta studentů se rozhodne, že stráví pár dnů ve starém osamoceném domě uprostřed lesa je výborný nápad...“

Johann odchází. Přichází Dívka s kartónem a s úsměvem na tváři divákům cedulí oznamuje, že je středa.

I. Středa!

Na scénu vpadnou studenti se svými kufry a zavazadly. První Norman (s elegantním kufříkem), rázným krokem a s úsměvem na tváři si scénu zálibně prohlíží. Lawrence (s praktickým ruksakem) za ním dělá totéž, ovšem méně nadšen. Rosemary (s miniaturním batůžkem) je již prakticky nenadšena, Frederik (s ohromným kufrem) má z místa evidentní strach. Stojí vedle sebe nastoupeni v řadě jako prve a civí do diváků.

Rosemary: „Žumpa.“

Norman: „Nechci slyšet žádné stížnosti, Rose! Je to tu trochu... neprosvětlené, ale v podstatě útulné, romantické a rustikální. Pavouk!“ *Norman mocným dupnutím cosi zašlápne.* „Mrcha.“

Frederik: „Mně se tady nelíbí...“

Lawrence: „No, Normane, já přímo neříkám, že jsi nám vybral prohnitou díru na spadnutí, ze které je to do nejbližšího lontu půl dne svižné chůze lesem, ale...“ *Lawrence během repliky složí ruksak na stůl a vyklepe polštář na židli, načež se zadusí v záchvatu kašle.*

Rosemary: „... žumpa.“

Norman: „To je najednou komentářů! Řekli jste: ‚sežeň barák, budeme se učit na státnice‘, sehnal jsem barák. Kdyby byla vedle hospoda, to bychom se toho, milý Lawrenci, moc nenaučili. To je tak nějak pointa naší výpravy, uznej.“

Lawrence: „Uznávám.“

Rosemary: „Říkám, že je to žumpa! Jak se tu máme učit?“

Norman: „Nikoliv žumpa – palác! Tichý a inspirativní palác moudrosti, tady se nám bude učit jedna báseň! V devatenáctém století tu žil a tvořil slavný německý filosof!“

Frederik: „Který?“

Norman přejde k Johannově portrétu. Ze zákulisí, pln očekávání, nakoukne Johann.

Norman: „Tenhle. Ten... No, jak napsal tu knihu o... Jmenoval se... Wilhelm nebo Gottlieb... To je jedno.“

Johann otráveně mávne rukou a vrátí se zpátky. Frederik znepokojeně pozoruje karikaturu na zdi.

Frederik: „Ten portrét se mi nelíbí! Zdá se mi... jako by mě sledoval očima, kamkoliv se hnu! Sundejme ho!“

Lawrence: „Nebud' strašpytel, Freddy. Je to jen obraz.“

Frederik: „Frederik! Jmenuju se Frederik.“

Lawrence: „No jo, jak chceš. Tak co teď, Norme?“

Norman: „Teď si vybalíme.“

Rosemary (vybaluje si batůžek): „Já už balím.“

Lawrence (balí si jointa): „Já taky.“

Norman: „... a pak počkáme na správce. Nepřicházel, když jsme klepali, ale někde tady bude. Haló?“

Frederik: „Správce? On je tady někdo s námi?“

Norman: „Mh-m. Podle brožury máme zajištěná lůžka, teplou vodu, polopenzi a sluhu.“

Lawrence: „Proboha... kolik nás to bude stát?!“

Norman: „Překvapivě málo. Popravdě celé ubytování bylo... podezřele levné!“

Norman vrhne hrůzyplný pohled do jeviště, zbylí tři studenti se s vystrašenou grimasou podívají jeden na druhého a ozvou se dramatické tóny Druhých houslí, jež se na chvíli objeví na scéně.

Rosemary (civilně, drama jako by nebylo): „Taky za takovou žumpu...“

Lawrence: „Rosemary, dej s tím pokoj. Stalo se, stalo, pár dní tady přežijeme a už nikdy nenecháme Normana nic domlouvát.“ *Norman se ukloní, Frederik náhle vstane.*

Frederik: „Slyšeli jste to?!“

Rosemary: „Ne.“

Frederik: „Něco se k nám blíží... něco... hrbatého!“

S pekelným pohihňáváním se přišourá Hugo s nožem a brouskem. Osazenstvo na něj hledí poněkud s nedůvěrou.

Hugo (pro sebe): „Heh-heh! Hosti přišli!“

Norman: „To bude on!“ *nejistě, s mnoha pohledy zpět ke svým druhům* „Vy jste... éé... místní majordomus?“

Hugo: „Já jsem Hugo!“

Norman (*nejistě*): „Ah. My jsme...“ *pohlédne zpět na své kolegy, kteří z Huga nespouštějí skeptické zraky* „... nájemníci? Že prý tu s námi počítáte psali z města? Že nás ubytujete zoufalé filosofy?“

Hugo: „Heh-heh!“

Frederik: „Normane, můžeš, prosím tě?“

Norman (*omluví se Hugovi*): „Omlouvám se. Copak, Freddy?“

Frederik: „Frederiku. Frederik. A nepřijde ti takový... divný?“ *Hugo zatím začne s výrazem maniaka brousit nůž* „Takový... jako když uprchlý z ústavu pro narušené?“

Norman: „Co se ti na něm nezdá? Mně přijde oukej.“

Hugo (*vyhlašuje v obecnou známost*): „Zabiju vás.“

Norman (*vítězoslavně na něj pokyne, pak si ale uvědomí, že je něco špatně*): „Pardon, říkal jste něco?“

Hugo si tiše brousí, zavrtí hlavou, on nic, on muzikant.

Norman: „Vidíš. Podle mě se klidně můžeme...“

Hugo: „Zabiju vás!“

Studenti se po něm znovu poohlédnou. Chvilka ticha, Hugo si brousí.

Norman: „Jak jsem říkal...“

Hugo (*téměř rozpustile*): „Zabiju!“

Norman: „Co?“

Hugo (*udělá gesto prstem á la Danny Torrance*): „Redrum!“

Lawrence: „A dost!“

Norman a Lawrence se k němu opatrně přibližují, stoupnou si oba z jedné strany a zvědavě se dívají, čekají. Hugo je nervózní, přemáhá v sobě nutkání něco říct. Chvilku to trvá.

Norman: „Říkal jste...“

Hugo (*vybuchne*): „Zabiju vás! Zabiju, zabiju, zabiju! Zabiju vás, jak vás ještě nikdo nezabil!“

Lawrence (*vyfoukne dým svého jointa*): „Huuustý! Je to magor!“

Norman: „Neřekl bych magor. Copak to není jasné? Má tourettův syndrom, chudák!“

Hugo: „Tebe zabiju prvního!“

Norman (vítězoslavně): „Vidíš?“

Lawrence: „No jo, máš asi pravdu.“ *Jde si sednout zpátky vedle Rosemary.*

Norman (praští ho kamarádsky do hrbu): „Tak, pane Hugo, už jsme tady, sláva nazdar. Máte pro nás připravené pokoje? Byli bychom se ubytovali.“

Hugo: „Pokoje, mám. Krásné čtyři pokoje pro krásné čtyři mládence!“

Rosemary pobouřeně vystartuje, ale Lawrence ji usadí.

Lawrence: „Tak paráda...“

Hugo: „Jeden s výhledem na psí hřbitov, druhý ve staré laboratoři, třetí hned vedle mučírny a v posledním se za nejasných okolností ztrácí papuče.“

Frederik (kvičí): „Já na hřbitově nespím!“

Norman (rozvážně, zatím co jej manévruje z pokoje): „Víte co... nechte to plavat. My se utáboříme tady. Vůbec se s námi neobtěžujte.“

Hugo (potutelně): „Půjdu připravit malé občerstvení...“ *S temným úsměvem vrženým do publika odejde ze scény.*

Norman: „Příjemný pán.“

Ze zákulisí se ozve Hugův ďábelský smích. Studenti se leknutím trochu nakrčí. Hned se uvolní, Norman chce něco říct, ale to ze zákulisí zaburácí Druhé housle a studenti se skrčí znovu. Pak nic.

Frederik: „Normane, mně se tady vůbec nelíbí! Pojdme se na státnice učit do hospody jak normální lidi!“

Rosemary: „A tak to ne. Když už jsme se sem trmáceli, tak tady zůstaneme.“

Norman: „Prosím tě, Freddy, nešir paniku. Nic se nám nestane.“

Frederik: „Myslíš?“

Norman: „Tedy jsem! Lawrence, podpoř mě.“

Lawrence: „Mně se tu líbí... Má to tady takovou správně ujetou atmosféru. A těch krámů všude! Hele! Cool! Na...“

Podá jointa Rosemary, která vůbec netuší, co s ním. Lawrence odněkud vytahuje mečik a dost neobratně si s ním hraje na rytíře před Normanem a Frederikem.

Norman: „Prosím tě, polož to! Nevíš, v kom to bylo.“

Lawrence si jde sednout na konec stolu i se svou novou hračkou. Bere si zpátky joint, který mu doposud Rosemary neochotně držela.

Norman: „Takže jestli už jste zcela hotovi se stěžováním, fňukáním a blbnutím, udělám nám bojový plán. Nejsme tu pro legraci, jsme tu studijně. Vyhlášuji konec prokrastinace!“

Lawrence a Rosemary a Frederik: „Audeamus!“

Norman: „Knížky vytáhnout teď – máme ještě pár chvil světla. Spát se půjde brzy! Vstávat se bude brzy! Pak se budeme učit. Pak oběd, studium, kondiční výlet, studium a následují společenské hry s filosofickou tematikou...“

Lawrence: „Asi náročné dětství...“

Norman během svého plánování skončí zahleděn na Stirnerův portrét, zbytek si kolem stolu vytahuje knihy a čte si v nich. Chvilí se nic neděje. Vstupuje Hugo s tálkem jídla a sklenicí vína.

Hugo: „Heh-heh. Podává se večeře... Ujišťuji vás, že na ni do smrti nezapomenete! Je přímo... smrtelně dobrá! Heh-heh!“

Norman: „Oh, pan Hugo. To byl fofr.“

Hugo: „Pháááne...“

Norman: „Děkuji, já nemám hlad.“

Zklamany Hugo se přesune k Frederikovi.

Hugo: „Pháááne...“

Vyděšený Frederik zakvičí a uteče na druhou stranu místnosti. Hugo jej chvilku pronásleduje kolem stolu, pak přejde už dost nesvůj k Lawrencovi.

Hugo: „Pháááne?“

Lawrence (přísně): „Co to je?“

Hugo: „Překvapení... heh-heh!“

Lawrence: „To je maso?“

Hugo: „Samozřejmě.“

Lawrence: „Vypadám snad jako vrah?! Jedeš s tou mršinou, ty řezníku?“ *Chápe se mečíku, zahání Huga na druhou stranu stolu k Rosemary.*

Hugo: „Tak... aspoň víno? Phááání?“

Rosemary (*á la Bela Lugosi*): „Nikdy nepiji... víno.“

Hugo smutně popojde stranou... pak si dá sousto své večere, napije se ze sklenice, zakroučí hlavou a odejde pryč. Studium pokračuje. Norman stále stojí na svém místě a vrhá vizionářský pohled publikem. Vchází Johann. Stoupne si vedle Normana, zparoduje jeho nabubřelou pozici, pak mu zamává před očima rukou.

Johann: „On mě nevidí.“

Přejde si z druhé strany, udělá na něj dlouhý nos.

Johann: „Tvoje matka je zmalovaná jezabélie a tvůj otec smilní s existencialisty! Ani mě neslyší...“

Norman náhle vykročí skrz Johanna, málem jej srazí. Jde rozdělat oheň do krbu.

Johann: „No tohle, hulváte! Nemají žádné vychování, ti dnešní studenti filosofie. Myslí si, že spolkli všechnu moudrost, protože vás umí urazit v pěti mrtvých jazycích! A přitom čím víc toho namluví, tím méně toho řeknou. To není jak za nás. My tolik nežvanili. Pamatujte – všichni slavní němečtí filosofové hodně psali, ale skoro nemluvili. Je to pravda! Možná kdyby tihle méně kecali a víc poslouchali, mohlo to všechno dopadnout úplně jinak. Podívejte se na ně, chytráky. Tak to s nimi bylo celý večer. Ještě chvíli si žvanili, četli v těch takzvaně filosofických knihách... tam tomu expertovi se konečně podařilo rozdělat oheň v krbu... No a nakonec se unavili, všeho nechali, vyčistili si zuby... Vyčistili si zuby, říkám! ... pak ten jeden zavelel...“

Norman: „Hejááá... hup!“

Johann: „... a potom se uložili tak, jak to všichni studenti na světě považují za nejpohodlnější. A šli spát. Přitom, kdyby dávali jen trochu víc pozor, kdyby byli jen o trochu víc vnímavější k tomu, co se děje kolem... mohli si už během první noci uvědomit... že jsou ve smrtelném nebezpečí!“

Během Johannova proslovu studenti čtou, Norman rozdělává výsostně nedivadelní kartónový oheň, když je k tomu Johann vyzve, se zíváním vstanou a naskládají se na sebe na zem na hromadu jeden přes druhého. Už přitom se ze zákulisí vykradou Druhé housle, které se postaví vedle Johanna a s jeho posledními slovy spustí své dramatické staccato. Oba odchází pryč.

Přichází Dívka s kartónem a oznamuje divákům, že začíná noc první...

II. Noc první

Studenti leží jeden na druhém v kompaktní hromadě.

Norman: „Dobrou!“

Frederik: „Dobrou noc!“

Lawrence: „Dobrou s kobrou!“

Rosemary: „Dobrou.“

Norman: „Dobrou noc, Rose.“

Rosemary: „Vždyť říkám dobrou!“

Chvilé ticha.

Norman: „Rosemary, spíš?“

Rosemary: „Dej mi pokoj.“

Chvilé ticha.

Lawrence: „To je moje deka, Freddy!“

Frederik: „Jmenuju se Frederik!“

Norman: „Jau, mě něco tlačí... ! Schopenhauer! Kdo to sem dal?“

Frederik: „Ten je můj!“

Rosemary: „Můžete mlčet? Já chci spát!“

Chvilé ticha.

Norman: „Lawrenci?“

Lawrence: „No?“

Norman: „... já musím čůrat!“

Na scénu vpadá Johann.

Johann: „Dobrá, dobrá, stop, přestaňte s tím.“ *zde studenti zvednou zraky a věnují Johannovi velmi chladný pohled.* „Ona celá ta noc možná není tak pekelně napínavá, jak jsem naznačoval. Trochu to zrychlete, ano? Vezměte to kalupem, dobře? Dobře. Tak teď.“

Johann pospíchá ze scény. Studenti jej nevraživě sledují odcházet, pak si vzájemně věnují pohrdavý pohled, načež se uloží a začnou šubavě měnit polohy, jako by se ve spaní zrychleně převalovali. Celá scéna probíhá ve zrychleném módu.

Norman a Frederik se napůl zvednou, začnou si něco bezhlesně povídat, tu se vztyčí Rosemary, cosi bezhlesně štěkne, všichni se uloží.

Studenti párkrát změni polohu.

Na scénu zrychleně vklouzne Hugo, prohrabe se studentům v zavazadlech, učiní pár obscénních gest nad jejich spícími těly a zase hned zmizí.

Studenti se párkrát převalí.

Vstává Norman, v panice něco hledá, nenachází, přeběhne k zavazadlům, rozhlédne se. Najde Lawrencův mečik. Párkrát si jím švihne jako předtím Lawrence, pak zmizí ze scény.

Vstává Lawrence, popojde dopředu, nahrben, párkrát zavětrí jak pes, podívá se nahoru na strop, chce odejít ze scény, potká navrátilivšího se Normana (bez mečiku). Chvilí něco bezhlesně řeší, načez jej Norman surově odstrčí, jde si lehnout. Lawrence se na něj chvíli zmateně dívá, pak něco zavětrí a uteče ze scény.

Vstává Rosemary, vrhne rychlé pohledy ze strany na stranu, opatrně vstane, jde si kleknout opodál a modlí se (ruce ale nemá sepjaté, nýbrž jimi tvoří písmeno „k“).

Vrací se Lawrence, vyplaší modlicí se Rosemary, vysměje se jí a parodicky naznačuje modlení, což ona rezolutně odmítá. Jdou si oba lehnout.

Studenti párkrát změni polohu.

Na scénu se přikrade Elvíra v masce a kápi, ta už se ovšem zrychleně nepohybuje. Opatrně přejde za hromadu spících studentů a vztyčí nad nimi ruce. V tu chvíli se trhnutím probere Frederik ze své noční můry. Elvíra se stáhne poněkud stranou. Čas už plyne normálně.

Frederik: „Ááááargh!“

Lawrence (bez zájmu, ani nehne brvou): „Proč ječíš, Freddy?“

Frederik: „To... to nic. Noční můra. Nic víc. Nic víc.“ *náhle si všimne Elvíry v rohu a zaječí znovu.* „Ááááargh!“

Lawrence (s povzdechem): „A pročpak asi ječíš teď?“

Frederik: „Něco tady je!“

Lawrence: „To byla jen další z tvých proslavených nočních můr, Freddy. Jdi spát.“

Frederik: „To není sen! Já to vidím! Táhle to je, probud'te se, utíká to!“

Elvíra prchne. Lawrence se zívaje posadí, rozhlédne se a konstatuje, že nic nekonstatuje.

Frederik (omluvně): „Uteklo to.“

Lawrence mu věnuje pohled typu „to víš že jo, magore“ a lehne si.

Frederik: „Vážně to tu bylo... nebo... ne?“

Frederik ulehá zpátky, přetahuje si ustrašeně deku přes hlavu, ovšem bez deky. Přichází Dívka s kartónem a oznamuje přítomným, že začíná čtvrtěk. Dívku doprovází druhé housle, které hrají svou melodii, vesele u toho poskakujícíe kolem Dívky. Odtančí pryč, Dívka jde za ním. To chci vážně vidět, jak někdo od nás bude tancovat a hrát u toho na housle.

III. Čtvrtěk!

Studenti vstávají, protahují, zívají, připravují se na nový den.

Lawrence: „To byla teda noc. S váma někam jet...“

Frederik (*opatrně vykukuje*): „Bože díky, už je ráno. Já jsem to vážně viděl! Bylo to tady! Fakt, Rose!“

Rosemary: „Furt bude mlít tím pantem...“

Frederik: „Ty mi věříš, že jo, Normane?“

Norman (*surově jej odstrčí, až Frederik spadne, vrčí*): „Dej ze mě ty pracky pryč, chudáku!“

Norman jde k zavazadlům a s velmi nepřátelským výrazem něco hledá ve svém kufří. Frederik se na něj užasle dívá, jeho reakci nerozumí.

Frederik (*na krajíčku*): „Proč je na mě ošklivý?“

Lawrence (*chlácholí ho*): „Toho si nevíšmej. Norman má občas takové stavy. Hlavně zrána a k večeru. Ono ho to brzo přejde.“ *zvesela* „Hele, hádej, co jsem uviděl, když jsem se byl v noci vyvenčit? Rosemary, jak se modlí! Cha! Naše hardcore filosofka!“

Frederik (*veseleji*): „Je to pravda, Rose?“

Rosemary: „Není! Jsi lhář, lžeš lži!“

Lawrence: „Ale nepovídej. Dobře jsem tě viděl, jak si tam klečíš, ruce sepjaté, zraky hore!“

Rosemary (*hystericky*): „NEMODLILA JSEM SE A DOST!“

Lawrence: „Oukej, oukej, tak dobře, tak se mi to jen zdálo. Jako Freddymu...“

Frederik: „Mně se to nezdálo!“

Během jejich konverzace Norman najde ve svém kufří injekci (zároveň si jednu strčí do saka, to by ale nemělo být vidět), vyhrne si rukáv, stříkne si ji do žíly, pak sebou párkrát bolestně trhne, jak sérum působí, sevře křečovitě roh stolu. Pak se mu zachmuřená tvář rozjasní jeho obvyklým přidrhlým úsměvem a po poslední Frederikově replice zvesela vpadne do hovoru.

Norman: „Tak už na sebe přestaňte křičet, šetřete síly na studium. Asi bychom měli upozornit pana Huga, že jsme na nohou... Pane Hugo?“

Frederik: „Nevolej ho! Nebo přijde!“

Norman: „A to já zrovna chci! Aspoň ho poznáme!“ *operní árijec*: „Huuugooo!“

Lawrence: „Proč? Zbytečně by se nám pletl pod nohy, až budeme... co budeme?“

Rosemary: „Učit se budeme! Vyhláshuji konec prokrastinace!“

Frederik: „Audeamus!“

Lawrence (útrpně): „Vždyť jsme sotva vstali!“

Rosemary s nekompromisním výrazem ve tváři vyzývavě vytáhne ze svého batůžku ohromnou bichli.

Frederik (nevěřicně): „Co to je za příšeru! Vždyť to má aspoň hegelión stránek!“

Rosemary (hrdě): „To je Kant, souhrnné vydání. Kritika všech rozumů.“

Norman (stále vyhlíží Huga): „Kdepak asi náš pan hostitel vězí? No, určitě se brzy ukáže. Asi pro nás chystá něco... speciálního.“

S posledním slovem vrhne do publika tajuplný pohled, ze zákulisí se ozve táhlý kvil Druhých houslí. Norman se otočí na podpatku a připojí se ke svým kolegům u stolu, kteří zatím zaujali studijní pozice. Vytáhne ze svého kufříku dopis s propiskou a popojde si stranou.

Frederik: „Ty se k nám nepřipojíš, Normane?“

Norman: „Ale ano, hned. Konec prokrastinace!“

Frederik a Rosemary a Lawrence: „Audeamus!“

Norman: „... jen ještě napíšu dopis mamince. Aby věděla, že její synáček v pořádku dorazil.“

Norman odchází psát dopis do ústraní, ostatní sedí kolem stolu a učí se.

Lawrence: „Mamánek...“

Studenti se začítají do knih, Norman si chodí pod podiem, bezhlasně si mumlá a vypadá spíš, jako kdyby skládal báseň. V jednu chvíli zmizí ze scény.

Frederik: *čte si polohlasně Rousseaua, pasáž o pradleně.*

Rosemary jej zpraží pohledem.

Rosemary: „Nemohl by sis to číst v duchu, Freddy?“

Frederik: „Pardon.“

Lawrence: „Konec prokrastinace!“

Rosemary a Frederik: „Audeamus!“

Studenti se vracejí ke svým knihám.

Frederik: „Jmenuju se Frederik.“

Rosemary v sobě ovládne vzrůstající se afekt. Chce se vrátit ke své knize, ale Lawrence zrovna vytahuje balíček proviantu a pekelně s ním šustí. Rose počíná pěníť, znechuceně se dívá, jak se Lawrence nacpává.

Rosemary: „Co to je.“

Lawrence (*s plnou pusou*): „Pfffflffffl.“

Rosemary: „Co.“

Lawrence: „Falafel. Chceš?“

Rosemary: „Ne.“

Frederik: „To je zase nějaké zelí?“

Lawrence: „Zelí! Já vím! Jak u toho neumře kráva, není to u tebe jídlo!“

Frederik: „Teda, Lawrenci... Ty jsi na svoje vegetariánství dost háklivý, že?“

Lawrence (*vyskočí na nohy, chápe se mečíku*): „To odvoláš!“

Rosemary: „Háklivý? Úplně mu to leze na mozek! Kdyby to zelí žral aspoň z přesvědčení a ne kvůli nějaké avantgardní utilitaristické kruciátě!“

Lawrence (*hádá se, nebezpečně u toho mává mečíkem*): „Jó, zatímco deontologické kruciáty jsou v pořádku, vid’? Ty bys klidně žrala hlínu, kdyby Kant napsal, že to tak má být!“

Rosemary: „Jenomže Kant nenapsal, protože není padlý na hlavu!“

Lawrence: „Non sequitur, pánbíčkářko! Zabíjení zvířat zvyšuje míru utrpení ve světě.“

Frederik (*bere Lawrencovi mečík*): „Já tohle asi radši někam uklidím...“

Frederik s mečíkem mizí ze scény, Lawrence s Rose pokračují v hádce, vůbec si ho nevšimají.

Lawrence: „Nemáme právo ignorovat utrpení jen proto, že není lidské! Naopak!“

Rosemary: „To je omyl plynoucí z adorování výsledného efektu!“

Lawrence: „Chceš snad tvrdit, že jednám méně morálně, než ti, co zabíjejí zvířata?“

Rosemary: „Já tvrdím, že nejednáš morálně vůbec! Tvé jednání nikdy nebude morální, dokud bude svázané teleologií! Jednat mravně se dá jen z povinnosti, ne ze zájmu!“

Lawrence (*pohrdavě*): „Z povinnosti! Ty jsi blázen, Rose.“

Rosemary: „A ty jsi příkladem všeho, co je s tímhle světem špatně! On to Kant dobře věděl! Jednat nějak jen proto, že z toho plyne dobro, to umí každé zvíře!“

Lawrence (*nenávistně štěká*): „Říkáš zvíře?“

Rosemary: „Zvíře.“

Lawrence (*ponuře*): „Tak dobře.“

Lawrence vytahuje banán, odchází ze scény. Cestou potká navrátiššího se Normana.

Norman (*zvesela*): „Kampak jdeš?“

Lawrence (*křičí jak maniak*): „JDU ŽRÁT ZELÍ, PROTOŽE JSEM VEGANSKÉ ZVÍŘE!“

Norman: „Co to do něj vjelo?“

Rosemary: „Maximační utilitarismus. Je tady zima, Normane.“

Norman: „Já vím, oheň už dohořel.“ *s těmito slovy vyjme kartónový oheň z krbu a odhodí jej z jeviště.* „Nechal jsem Hugovi na stolku zprávu, ať donese dříví. V kůlně je ho dost.“

Rosemary: „Takže se ještě neukázal?“

Norman: „Ještě ne.“

Frederik (*navrátiší se*): „Tak, to by bylo. Teď mi snad dají pokoj! Jé, hele, Rosemary má cukrátko!“

Rosemary: „Jedeš! Moje! Mor s váma. Kradete jídlo, kecáte mi do učení...“

Norman: „Tiše, hory mají uši...“

Rosemary: „A jestli mě dnes v noci zase vzbudíte ve tři patnáct, tak umřete!“

Frederik: „To mi připomíná, jak jsem loňské léto...“

Rosemary: „Nikoho nezajímá, co jsi dělal loňské léto! Jdu se učit jinam!“

Rosemary si bere Kanta a jde pryč, cestou potkává navrátiššího se Lawrence.

Lawrence: „Kampak s tím Kantem? Pomodlit se?“

Rosemary (*mrmle*): „...blbej, já se nemodlím!“

Sotva Lawrence usedne k ostatním, Rosemary se opatrně ohlédne, pak v ústraní poklekne nad otevřenou knihou a s rukama složenýma v písmeno „K“ se bezhlesně modlí. Po chvíli se zvedne a opustí scénu.

Lawrence: „Tak co je to tady? Konec prokrastinace!“

Norman a Frederik: „Audeamus!“

Všichni tři se usadí a zkoušejí studovat.

Lawrence: „Nebo, na druhou stranu, bychom taky mohli...“

Norman: „Nic nebude! Konec prokrastinace!“

Lawrence a Frederik: „Audeamus!“

Norman: „Pfff... Tak jdeme na to. Věžňovo dilema: hra s nenulovým součtem, při níž dva a více hráčů mohou a nemusí spolupracovat a jsou či nejsou za to potrestáni...“

Frederik: „Vina: Relativní koncept zodpovědnosti za spáchaný zločin. Rozlišujeme vinu mravní a vinu kauzální...“

Lawrence: „Klišé: Motiv, který bezmyšlenkovitým opakováním ztratil smysl a stal se banalitou...“

Lawrence a Frederik a Norman: „Pfffff...“

Frederik: „Hele, a znáte ten o...“

Norman a Lawrence: „Audeamus!“

Chvilé ticho.

Norman: „A nebo bychom se mohli projít.“

Lawrence: „To by šlo.“

Frederik: „Tak jdeme.“

Zvedají se, hotoví se k odchodu.

Lawrence: „Vezmeme s sebou tu můru, ne? Kde jenom je? Hej, Rose, už ses vyvztekala?“

Přibíhá Rosemary i se svým Kantem, toho odkládá na bezpečnou pozici.

Rosemary (v afektu, udýchaná): „Co je? Já jsem si tam vzadu jen něco... připravovala...“

Frederik: „Jdeme se projít, Rose!“

Rosemary: „A co učení?“

Norman: „Učit se budeme potom!“ *s Lawrenceem a Frederikem* „Audeamus!“

Norman (*s rukou na klice*): „Teda, musím vám uznat, zatím je to perfektní výlet. Nedovedu si představit, že by se vůbec něco mohlo pokazit!“

Zpoza dveří (dveře? kde se tam vzaly dveře?) vypadne Hugo. Má v sobě zaražený mečik. Udělá pár těžkých kroků doprostřed jeviště, naposledy se zachichotá a mrtev padne k zemi. Druhé housle to rozjíždějí naplno. Studenti jsou perplex.

Norman (*nejistě*): „Pane Hugo... Je vám dobře?“

Lawrence z Huga vytáhne mečik. Podívá se prvně na Normana, pak z druhé strany na Frederika. Frederik se konečně rozhodne omdlít.

Rosemary: „Je... mrtvej?“

Norman Hugovi decentně sešlápne břicho.

Norman: „Yu-P.“

Lawrence: „Nějaký návrh, co budeme dělat?“

Norman: „No-Pe.“

Rosemary: „Otázka zní, co ho zabilo...“

Norman: „Nikoliv, Rose. Otázka zní, kde to je teď...“

Vymění si významné pohledy, spolu s Houslemi, které doposud neopustily scénu. Náhle se s křikem probere Frederik, všichni se jej leknou.

Frederik: „Ááááargh! Ach... Díky Bohu... Byl to jen sen... jen sen...“ *Frederik se s replikou připlazí k Hugově mrtvole, konstatuje ji pod sebou.* „Ááááargh!“

Lawrence: „Přestaň ječet!“ *trucovitě zaboďne mečik zpátky do Huga.*

Frederik: „Já to říkal! Říkal jsem vám, že tady něco je!“

Rosemary: „O čem to mluvíš.“

Frederik: „Ta postava v masce! Říkal jsem vám to! Ale vy ,né, to se ti jen zdá, Freddy‘ a já ,jmenuju se Frederik‘...“

Norman: „Jakkoliv se to přičí zdravému rozumu, Freddy může mít pravdu. Evidentně tady nejsme sami.“ *Zde se Housle opět vtírají do zřetele. Tentokrát už to Norman nevydrží a dupnutím je zažene.*

Lawrence: „Tak co uděláme? Sbalíme se a utečeme?“

Norman: „To zní sice jako rozumný nápad... Ale já navrhuji prohledat dům, najít vraha a teprve pak utíkat.“

Rosemary: „Beru!“

Lawrence: „Jdeme na to!“

Frederik: „Fakt?“

Rosemary: „Počkejte, počkejte... Tady něco nesedí.“ *po chvílce přemýšlení* „Musíme se rozdělit!“

Norman: „Pravda, to dává perfektní smysl! Takže: Já prozkoumám laboratoř, Lawrence hladomornu a ty s Freddym márnici!“ *Norman s Freddym a Rose odcházejí pryč vlevo.*

Lawrence: „Tady se to nedá vydržet...“ *Odchází pryč vpravo.*

Začíná detektivní pátrání. V průběhu pátrání hraje Griegovo In the Hall of the Mountain King. Tato skladba začíná zhruba minutou a půl předehry, která sestává z dvanácti osmivteřinových, postupně čím dál dramatičtějších úseků, které jsou od sebe odděleny zřetelným „bzzoning!“. V této předehře se stane následující:

1. Zleva přichází Norman, obezřetně se rozhlíží kolem sebe.

Bzzoning!

2. Norman se zastaví uprostřed jeviště, náhle jako by cosi zaslechl, uteče pryč doprava.

Bzzoning!

3. Zprava přichází Lawrence, nejistě se dívá po stropě a po prostoru.

Bzzoning!

4. Uprostřed jeviště pokrčí rukama, spěchá pryč doleva.

Bzzoning!

5. Zleva přichází Frederik s Rosemary. Rosemary poctivě hledá, Frederik si zakrývá oči rukama a jen opatrně přes ně nakukuje.

Bzzoning!

6. Rosemary rázně ukáže doprava, pokyne Frederikovi a utíkají spolu ze scény.

Bzzoiig! Hudba zrychluje!

7. Zleva na scénu vběhne Elvíra ve své masce. Zastaví se a pohlédne do publika.

Bzzing!

8. *Elvíra prchne doprava.*

Bzzing!

9. *Z obou směrů vycházejí všichni studenti, sejdou se uprostřed jeviště.*

Bzzing!

10. *V řadě za sebou studenti rytmicky odcupitají ze scény doprava.*

Bzzing!

11. *Opět v řadě, tentokrát pochopitelně zrcadlově obrácené, studenti vcupitají zpět na scénu, jako poslední cupitá Elvíra.*

Bzzing!

12. *Studenti si uvědomí, že je něco špatně, s hrůzou se pomalu otočí, konstatují Elvíru.*

V tuhle chvíli by měl Grieg vypuknout naplno, ale hudba je násilně useknuta a místo toho se ozva třeba nějaký třeskot. Druhé housle můžou třesknout pokličkama nebo něco. Studenti se vrhnou na Elvíru.

Norman: „Chyťte ho, držte ho!“

Rosemary: „Mor a kobylky!“

Lawrence: „Toho bohdá!“

Frederik: „Ženy a děti první!“

Studenti dosmýkají Elvíru na kolena, výhrůžně se kolem ní tyčí. Lawrence vytahuje z Huga mečik.

Lawrence (krvechtivě): „Sundej mu masku, Normane, ať ho bodnu!“

Norman sundá Elvíře masku, Elvíra vstane a odhalí své velké oči, smyslné rty a bujnou kštici.

Rosemary: „Ženská!“

Lawrence: „Sakra, ženská... Tak já ji radši bodnu, ne?“

Norman: „No, to záleží... Freddy, je to ta bytost, co jsi viděl v noci?“

Frederik: „Já... já nevím!“

Norman: „Hmm... Teda, slečno, jestli vy jste ten vrah, tak to jsme teda čekali něco víc...“ *„naznačuje gesty hrozivou obľudu.“*

Elvíra: „Já nejsem vrah... Ach, já jej nezabila.“

Rosemary: „A věřit bychom tomu měli proč?“

Elvíra: „Protože...“ *ztěžka usedne vedle Hugovy mrtvoly* „On je můj otec! Ach!“ *zhroutí se pláčem.*

Norman: „Otec?“ *Pohlédne na Lawrence, ten pokrčí rameny.*

Frederik: „Nevěřte jí! Jestli je zdejší, proč tady straší v masce?“

Elvíra: „Protože... jsem nečisté dítě! Zrodila jsem se v incestu a tak skrývám před světem svou... ohyzdnou tvář!“

Lawrence: „No, ohyzdná... já si naopak myslím... že to jako docela... jde.“ *s replikou odloží mečik na stůl.*

Elvíra (propukajíc v pláč): „Jsem zrůda!“

Norman: „Ale no tak, slečno. Vždyť já přece to... éé... spojení vašich rodičů chápu. Láska mezi sourozenci je tabu z dlouho neaktuálních evolučních důvodů. Co je zas tak špatného na tom uspokojit svoji... zvědavost s bratrem či se sestrou, pokud s tím obě strany souhlasí a nevznikne žádná újma? Holt došlo k logistickým problémům s antikoncepcí. Nemám pravdu?“

Elvíra: „No... já si spíš myslím, že rodiče byli prostě divní.“

Rosemary: „Okamžitě na ni přestaň cukrovat, Normane! Chladne nám tu mrtvola a my pořád nevíme, kdo nebo co ji zabilo!“

Frederik: „Co si počneme?“

Elvíra: „Dobří lidé z vesnice nám pomohou. Když vyrazím ihned, do svítání mohu být zpátky i s vidlemi a pochodněmi!“

Norman: „Dobrá. Běžte, slečno, bůh s vámi.“

Frederik: „Copak my nepůjdeme taky?!“

Norman: „Zní to sice jako rozumný nápad... ale já navrhuji zůstat zde a hlídat.“

Rosemary: „Beru!“

Lawrence: „Jdeme na to!“

Frederik: „Fakt?“

Elvíra: „Tatínka si беру s sebou...“ *chytne Huga za nohu a odtáhne jej z jeviště. Studenti se dívají, jak mizí.*

Frederik: „Stejně nevěřím, že jsme ji nechali jít...“

Norman: „A proč bychom nenechali?“

Frederik: „No, protože ona je ten zabiják, ne?“

Lawrence: „Tys nedával pozor? Ona není zabiják.“

Frederik: „Musí to být ona. Protože... nikdo jiný tady přece není! Prohledávali jsme to tu celý den...“

Lawrence: „Freddy má recht... nikdo tady není...“

Rosemary: „Nikdo... kromě nás...“

Frederik: „Ale nikdo z nás to přece být nemohl... ne?“

Druhé housle. Studenti drží štronzo v podezřívavé poloze. Na scénu vchází Johann.

Johann (zívaje): „Zííív, pardon, na chvílku jsem zahmouřil oko. Tak jak jsme na tom?“ *přehlédne situaci* „Och, takže už protekla první krev, pravda? První krev, zato hromada slov. To zas bylo, že? Pořád jen plkali a žvanili, jako by se z té šlamastyky mohli vyžvanit. A přitom na slovech vůbec nezáleží. To si člověk uvědomí, až když umře, že na slovech vlastně vůbec nezáleží. No, na jedněch. Na těch posledních. Ty by si člověk měl radši pořádně rozmyslet. Protože s těmi pak bude muset žít celou smrt! Vezměte si Karla. Teda jako Marxe. Ten řekl ‚poslední slova jsou pro hlupáky‘. A to byla jeho poslední slova. Jejej, tomu je to trapné dodnes. No někteří, ti se zase pokoušeli být duchaplní. Třeba Diderot. Prý:“ *Johann se chytne za noc, paroduje* „ ‚Prvním krokem k filosofii je nedůvěřivost.‘ To je blábol, co? To není nic pro mě, já mám rád jasná, úderná poslední slova. Třeba Goethova. ‚Více světla!‘, křičel tenkrát. Nebo Archimédes: ‚Nesahej mi na kruhy!‘. Ten aspoň věděl, co je v životě důležité! Já mám ale stejně nejradši Edvarda Griega. To byl frajer! Prý ‚No když to musí být...‘. Tomu já říkám odejít s grácií! Pamatujte – všichni slavní němečtí filosofové poslouchali Griega. Je to pravda!“ *odmlčí se* „To je jedno. Vás asi stejně nejvíc zajímá, jak to bude dál, že? No kdybyste dávali pozor, už byste to dávno věděli! Jenomže vy jste si všimli špatných věcí! Víte vy co, já vám to ukážu ještě jednou. A tentokrát se budeme soustředit na detaily, protože v detailech se, jak známo... skrývá ďábel! Takže od první noci! Allons!“

Johann pokyne svým loutkám, ty neochotně opustí své štronzo pozice. Vrhnou na něj i na sebe nevraživé pohledy a naskládají se na kompaktní hromadu, v níž spali prve. Přichází Dívka s kartónem, oznamující, že je zase noc první.

IV. Noc první podruhé a zase čtvrté

Studenti leží jeden na druhém v kompaktní hromadě.

Norman: „Dobrou!“

Frederik: „Dobrou noc!“

Lawrence: „Dobrou s kobrou!“

Rosemary: „Dobrou.“

Vpadne Johann.

Johann: „To zrovna! Tohle už všichni viděli! Ted' chtějí vidět důležité věci! Allons! Tam tomu ošklivému se zdá sen, jedem...“

Johann se vzdaluje.

Frederik (*ze snu, šťastně a rozněžněle*): „Louka... Poníci... Doktorát...“

Budoucí generace (*hlas ze záhrobí*): „Fré-dé-ri-ků...“

Frederik (*nepřesvědčivě*): „Louka, poníci, doktorát.“

Budoucí generace (*znova*): „Fré-dé-ri-ků...“

Frederik (*rozčileně*): „Já oči neotevřu! Louka, poníci, doktorát!“

Vstupují Budoucí generace.

Budoucí generace: „Nech těch hloupostí, Frederiku. Nenecháme se ignorovat.“

Frederik vstává, ale drží ruce před očima, aby neviděl.

Frederik (*tesknoskuhravě*): „To bude zase něco strašného...“

Budoucí generace: „Podívej se na nás!“

Frederik (*podívá se, rezignovaně*): „Mrtvá holčička. Ty jsou nejhorší...“

Budoucí generace: „My nejsme mrtvé, hlupáku. Naopak – my ještě nedostaly šanci žít. My jsme budoucí generace.“

Frederik (*zoufale*): „Co mi chcete? Co je mi po vás?“

Budoucí generace (*výhrůžně*): „No právě.“

Frederik: „Cože? Já vám nerozumím! Jděte pryč!“

Budoucí generace: „Nerozumíš, protože jsi předek. A všichni předkové jsou ignoranti. Nezajímáte se o nás, ubližujete nám, kvůli vám je nás čím dál méně a méně.“

Frederik: „Já za nic nemůžu! Já to nebyl! To samo!“

Budoucí generace: „A ti z nás, co zůstanou, musejí živořit! Nic jste nám nenechali, všechno jste si vzali pro sebe. Trpíme za vás a vám je to jedno!“

Frederik: „Ne! Já nechtěl! Byla to nehoda!“

Budoucí generace (*ledově mu zavrčí do ucha*): „Už toho máme dost.“

Frederik (*padne na kolena, pláče*): „Co po mně chcete?“

Budoucí generace: „Satisfakci.“

Frederik: „Satisfakci?“

Budoucí generace: „Krev.“

Frederik (*nejistě*): „A-ale... Když umřeme my... Nebudete vy...“

Budoucí generace (*hrůzyplně se usmějí a hladí ho ve vlasech*): „Snad. Jenže vy jste překročili hranici... kdy nám na tom už nezáleží.“ *zašeptá mu do ucha* „Zamysli se nad tím.“

Frederik (*vykřikne a leze po čtyřech zpět do „postele“*): „Ne! Neubližujte mi!“

Budoucí generace: „Hlupáku! Proč bychom ti ubližovaly? Ty jsi nástroj naší pomsty!“

Frederik: „J-já?“

Budoucí generace: „T-ty. Vezmeš pro nás alespoň jeden život. Zabiješ jednoho z předků. Jednoho ze svých přátel...“

Frederik: „To neudělám!“

Budoucí generace: „Udělaš... Nebo si příště přijdeme... pro tebe.“ *Budoucí generace odcházejí.*

Frederik (*zaboří se hluboko do kompaktní hromady, jako když „pod příkrývkou“*): „Ale proč já? Proč jste vybrali mě?“

Budoucí generace (*už téměř mimo scénu, osudově*): „Ty víš proč.“

Frederik: „Ne! Já to nebyl! Já za to nemohl! Byla to nehoda! Ááááargh!“

Lawrence (*bez zájmu, ani nehne brvou*): „Proč ječíš, Freddy?“

Frederik: „To... to nic. Noční můra. Nic víc. Nic víc.“

Štronzo. Na scénu vejde Dívka s kartónem a cedulí „čtvrtek“, ale hned za ní vyběhne Johann, ceduli jí vezme a vyháání ji z jeviště.

Johann: „Oni vědí, že je čtvrtek, nejsou blbí!“

Johan s Dívkou mizí. Studenti vstávají, protahují, zívají, připravují se na nový den.

Lawrence: „To byla teda noc. S váma někam jet...“

Frederik (*opatrně vykukuje*): „Bože díky, už je ráno. Já jsem to vážně viděl! Bylo to tady! Fakt, Rose!“

Rosemary: „Furt bude mlít tím pantem...“

Frederik: „Ty mi věříš, že jo, Normane?“

Norman (*surově jej odstrčí, až Frederik spadne, vrčí*): „Dej ze mě ty pracky pryč, chudáku!“

Norman jde k zavazadlům a s velmi nepřátelským výrazem něco hledá ve svém kufru. Frederik se na něj užasle dívá, jeho reakci nerozumí. Norman si mrmle pod vousy, ti za ním pantomimicky přehrávají už jednou zahraný rozhovor.

Norman (*dutým, monotónním hlasem, přehrabuje se v kufru*): „Nebude na mě sahat. Nic pro mě neznamena. Nepotřebuji ho. Nepotřebuji přátele. Nepotřebuji lásku. Nepotřebuji nikoho.“ *vytáhne injekci, vyhrne si rukáv, stříkne si ji do žíly. Bolestně sebou zaškube, chytá se desky stolu. Cedí s bolestí mezi zuby.* „Potřebuju. Zoón politikón. Sám... Nepřežiju... Ngghhhn! Áách!“ *náhle se mu deliricky rozjasní tvář, vrhne do publika stupidní úsměv narkomana* „Slečno, vy máte tak krásné oči. Ngghhhn!“ *Zkroucí se bolestí, tvář zastře vztek:* „Tak na mě nečum, nebo ti je vypíchnu! Aargh!“ *Náhle se vzepne, chytne se za spánky, překotně brebentí* „*Sociale animal et in commune genitus mundum!*“ *Bolest povolí, Norman se nadechne čerstvého vzduchu, usměje se, náhle je krásně na světě. Vrací se ke společníkům.*

Lawrence: „Oukej, oukej, tak dobře, tak se mi to jen zdálo. Jako Freddymu...“

Frederik: „Mně se to nezdálo!“

Norman: „Tak už na sebe přestaňte křičet, šetřete síly na studium. Asi bychom měli upozornit pana Huga, že jsme na nohou... Pane Hugo?“

Frederik: „Nevolej ho! Nebo přijde!“

Norman: „A to já zrovna chci! Aspoň ho poznáme!“ *operní árijec:* „Huuugooo!“

Lawrence: „Proč? Zbytečně by se nám pletl pod nohy, až budeme... co budeme?“

Rosemary: „Učit se budeme! Vyhlášuji konec prokrastinace!“

Frederik a Norman a Lawrence: „Audeamus!“

Všichni se jdou učit, Norman chvíli mešká, pak jde ke svému kufru a vytáhne papír a písátko. Popojde si stranou.

Frederik: „Ty se k nám nepřipojíš, Normane?“

Norman: „Ale ano, hned. Jen ještě napíšu dopis mamince. Aby věděla, že její synáček v pořádku dorazil.“

Norman si popojde dopředu, chodí sem a tam a čmárá si dopis. Za ním se odehrává to, co již bylo odehráno, pantomimicky. Důležité je pohlídat si, kdy se Rosemary s Lawrenceem začnou hádat a kdy uteče Frederik s mečíkem.

Norman (jako v první třídě): „Nejdražší maminko. Tak jsme dorazili. Cesta byla příjemná. Je tady moc pěkně, strava slušná, milý pan domácí. Počasí ujde. Užíváme si tu spoustu legrace! Vykřičník. Není tu s námi moc lidí, což je škoda, protože víš, jak rád poznávám někoho nového. To ale nevádí, protože tady mám své kamarády!“ *ohlédne se na trojici u stolu.* „Dobře víš, jak je mám rád. Jediné, co mě trochu trápí, je to, že mi došel můj oxytocin. O-xy-to-cin. Dneska ráno jsem dobral ten, který jsi mi dala k Vánocům. Přál bych si, aby lékaři konečně našli způsob, jak vyléčit mou vrozenou insuficienci a já se mohl na všechny až do konce života jen usmívat. Ale to nevádí. Dokud na to neprijdou, budu si oxytocin opatřovat sám.“ *načež vytáhne obří injekci, významně ji potěžká a zase schová* „Až se vrátím, budu zase ten milý a přátelský Norman, jakého si pamatuješ. Podepsáno tvoje sluníčko. Pé es, mám tě moc rád. Mrzí mě, že jsem ti to už nestihnul říct.“ *zářivě se usměje do publika, zatímco trhá dopis na malé kousíčky a rozhodí je po prostoru. Pak znovu vytáhne injekci a vesele zavolá do zákulisí* „Pane Hugo! Je tu zima!“ *a odejde pryč.*

Lawrence (nenávisťně štěká): „Říkáš zvíře?“

Rosemary: „Zvíře.“

Lawrence (ponuře): „Tak dobře.“

Lawrence vytahuje banán, odchází ze scény. Cestou potká navrátilivšího se Normana.

Norman (zvesela): „Kampak jdeš?“

Lawrence (křičí jak maniak): „JDU ŽRÁT ZELÍ, PROTOŽE JSEM VEGANSKÉ ZVÍŘE!“

Lawrence si zuřivě loupe svůj banán a jde si vztekat dopředu scény. Za ním se odehrává už jednou odehrané, klasika.

Lawrence: „Ti mě dokáží vytočit! Jak mohou být takoví ignoranti? Ne, oni to dobře chápou, oni vědí, že za každým kuřecím stehnem je život plný“ *kousne do banánu* „strádání a utrpení, ukončený cynickou popravou!“ *křičí pánu Bohu do oken, s pusou plnou banánu* „A je jim to dočista jedno!“ *brumle si do banánu.* „Morální šovinisti! Pokrytci! Všechno utrpení je stejně špatné, ale to naše je špatnější! Protože my jsme člověk!“ *žere svůj banán jak kdyby na tom visel osud světa* „Jsme osvícení, pojďme diskutovat! Násobit utrpení ve světě je špatné, áno? Jasný. A co říkáte vy, zvířata? Nic? Tak vás sežereme. Non sequitur! Já bych je!“ *náhle klidným hlasem, ale s o to větším vztekem, otáčí v rukou slupku* „Oni se totiž nemohou bránit, v tom je to celé. Nikdo je před lidmi nechrání. Ale pár dnů v kombinátu a každý člověk by pochopil, kde končí hranice utrpení. Třeba ten bastard, co mi včera cpal šunku málem až do krku, já bych ho...!“ *zahodí slupku kamsi doprava, odmlčí se, tváří se nejistě, jako kdyby bojoval s nepříjemnou myšlenkou.* „Jsem našťvaný. Jsem vážně našťvaný.“ *pohlédne na nebe.*

„To bude tím úplňkem. Potřebuju...“ *Náhle sebou Lawrence zvířecky trhne „Už se to blíží...“ a rychle odběhne ze scény.*

Frederik: „To mi připomíná, jak jsem loňské léto...“

Rosemary: „Nikoho nezajímá, co jsi dělal loňské léto! Jdu se učit jinam!“

Rosemary si bere Kanta a jde pryč, cestou potkává navrátilivšího se Lawrence.

Lawrence: „Kampak s tím Kantem? Pomodlit se?“

Rosemary (mrmle): „...blbej, já se nemodlím!“

Sotva Lawrence usedne k ostatním, Rosemary se opatrně ohlédne, pak vpředu vprostřed jeviště uklekne nad otevřenou knihou a s rukama složenýma v písmeno „K“ se počne modlit. Zbývající trojice za ní pantomimicky prokrastinuje.

Rosemary: „Ve svém domě v královeckém chrámu, ty, mrtvý, čekáš snící. Tak je psáno a tak je a priori. Dotkl ses mých snů a zjevil jsi mi, co má být, aby se maxima mého jednání stala tvým obecným zákonem. Ve tvých rukách skončí svět konsekvencialistů a vrátí se ti, jež byli první! Myšlenky bez obsahu jsou prázdné, smysly bez pojmů slepé a i smrt může umřít!“ *vytahuje svůj kris a obřadně jej pozdvihne nad hlavu, zvyšuje hlas, až nakonec křičí* „Dnes v noci jsou hvězdy správně a bude prolita krev. Pak ty procitneš a zahališ svět do nové temnoty! Pak všichni vzpomenu, co ty jsi zač a jak krutý dovedeš být! Iã Kant’ hulhu fhtagn!“

Rosemary sebere svých pět švestek a utíká ze scény, aby se za okamžik vrátila. Chvilí ticho.

Norman: „A nebo bychom se mohli projít.“

Lawrence: „To by šlo.“

Frederik: „Tak jdeme.“

Zvedají se, hotoví se k odchodu.

Lawrence: „Vezmeme s sebou tu můru, ne? Kde jenom je? Hej, Rose, už ses vyvztekala?“

Přibíhá Rosemary i se svým Kantem, toho odkládá někam, kde ho na konci hry bezpečně najde.

Rosemary (v afektu, udýchaná): „Co je? Já jsem si tam vzadu jen něco... připravovala...“

Frederik: „Jdeme se projít, Rose!“

Rosemary: „A co učení?“

Norman: „Učit se budeme potom!“ *s Lawrenceem a Frederikem* „Audeamus!“

Norman (*s rukou na klíče, svoji repliku pronáší s výrazem maniaka, s úsměvem Jacka Torrence vrhnutého do diváků*): „Teda, musím vám uznat, zatím je to perfektní výlet. Nedovedu si představit, že by se vůbec něco mohlo pokazit!“

Po jeho slovech všichni tři zbývající studenti sklopí zraky, pískají si, přehrávají svou masku nevinných. Tato scénérie chvíli vydrží, načež Norman otevře dveře, o nichž pořád nemám úplně jasnou představu, kde se tam vzaly, a Hugo opakuje ještě jednou svou labutí píseň. Když už jsme u těch věcí, které mi nejsou jasné, zajímalo by mě, jak se Hugo dostane z jedné strany scény na druhou, když byl prve odvečen vlevo.

Norman (*nejistě*): „Pane Hugo... Je vám dobře?“

Lawrence z Huga vytáhne mečik. Podívá se prvně na Normana, pak z druhé strany na Frederika. Frederik se konečně rozhodne omdlít. V tu ránu zbývající trojice studentů zaujme dramatické pozice a setrvá bez hnutí, zatímco Frederik blouzní.

Budoucí generace (*ze zákulisí*): „Fré-dé-ri-ků“

Frederik: „Ale ne, už zase.“

Budoucí generace (*vstoupí na scénu*): „Vstaň, Frederiku.“

Frederik (*vstane do kleku*): „Běžte pryč!“

Budoucí generace: „Co si myslíš, že děláš, Frederiku? Řekly jsme ti jasně, že chceme krev.“

Frederik (*oboří se na ně, ukazuje na Hugovu mršinu*): „Tak si vezte jeho! Z toho teče krve...“ *uvědomí si, že mu pohled na krev nedělá dobře* „Panebože... kdybych nebyl v mdlobách... tak omdlím.“

Budoucí generace (*nakloní se k němu, téměř něžně*): „Řekly jsme ti jasně, že chceme krev... jednoho z tvých přátel. Tenhle pro nás nic neznamená. Ostatně tvá účast na jeho smrti je sporná.“

Frederik (*úplí*): „Ale proč? Proč jejich? Vždyť vám nic neudělali!“

Budoucí generace (*rozhorleně*): „Že ne?“ *přejdou si zezadu k sochám štronzujících studentů a jak o nich mluví, tak se jich přitom dotýkají.* „Tvůj spolužák Lawrence jednou zahodil lahev od piva. Za třicet let se o ty střepy fatálně pořeže batole. Tenhle“ – *pohladí Normana po tváři* – „svým vytrvalým užíváním antikoncepce vyhladil už celé dynastie. A ty, Frederiku... nemusíme říkat, co jsi udělal ty, že ne?“

Frederik: „N-ne.“

Budoucí generace: „Zabiješ pro nás, že ano?“

Frederik: „A-ano.“

Budoucí generace: „Hodný chlapec.“

Budoucí generace mizí ze scény. Frederik s úpěním složí hlavu na zem a zakryje si ji rukama. Pak táhle, zoufale zakvičí a jeho kvikot přejde do jeho trademarkového „áááargh“, kterým probudí ostatní ze štronza. Spolu s tím se postaví a podívá se na své spolužáky, kteří se podívají na něho. Pak se Norman podívá na Lawrence a kývne hlavou. Lawrence odhodlaně kývne zpátky a pak kývne na Rosemary. Rosemary kývne na souhlas, všichni se podívají na sebe a rozhodně odkývnou pátrací akci. Pak svorně kývnou do diváků.

Zaduní Grieg. Ta část skladby, která byla prve násilně utnuta. Je to asi minuta hudebního pandemonia, během kterého studenti zuřivě pobíhají po scéně. Prvně udělají to, co tehdy, ovšem zrychleně a všichni najednou. Pak propukne pátrací chaos, studenti lezou pod stoly, obracejí židle, koukají za krb, někdo může i seběhnout ze scény a pobíhat pod jevištěm. Na konci skladby jsou tři dramatické tečky. V první tečce vběhne na scénu Elvíra ve své masce a dva studenti se na ni s hrůzou v očích přilepí zleva. V druhé tečce se na Elvíru zbývající dva studenti přilepí zprava. Ve finální, nejdramatičtější tečce si Elvíra sejme masku (s posledním tónem odhaluje obličej). Skladba končí a studenti s ohromeným „ááách“ odvrátí tváře.

Elvíra chytá Huga za nohu a táhne ho pryč, ještě rychleji a hulvátštěji než předtím. Studenti si stoupnou do formace, ve které byli na konci třetího dějství.

Frederik: „Musí to být ona. Protože... nikdo jiný tady přece není! Prohledávali jsme to tu celý den...“

Lawrence: „Freddy má recht... nikdo tady není...“

Rosemary: „Nikdo... kromě nás...“

Frederik: „Ale nikdo z nás to přece být nemohl... ne?“

Studenti štronzo. Na scénu vstupuje Johann povědět divákům něco zajímavého.

Johann (antiklimaticky, co se děje na jevišti ho nezajímá): „Chcete vědět, jak jsem umřel já? Tak já vám to řeknu. To vám bylo někdy v květnu... Ne, v červnu! V červnu... Zrovna se otevírala nová železnice v Berlíně. To víte, že jsem se byl podívat! Na takovém mostě pěkným jsme stáli a koukali se, párky tam byly a pivo... a takový ty, no, jak se jim říká, takový ty malý okurky, znáte to?... Ne? To je jedno. No a pode mnou si to fičel ten vlak, že... Jenže pak se něco pokazilo, na kolejích uvízli nějakí lidi a teď co s nima? Přehodit vyhýbku? No jo, jenže na druhé koleji těch idiotů bylo dvakrát tolik! Tak co s tím! A všichni křičí, jak si to do nich ten vlak šine, panika, děs... A pak to někoho napadlo. ‚Hod'te tam tlust'ocha!‘, zakřičel kdosi. Pak už slyším jen: ‚seš hrdina, špeku!‘ a někdo do mě strčil. Co já jsem mu na to jenom řekl? No, něco ve smyslu: ty debilééééé pak mě to prostě sešmelcovalo. Ani nevím, jestli jsem ty lidi zachránil... Nejsou to zrovna dobrá poslední slova, ‚ty debile‘, to ne, no. To ode mě nebylo moc duchaplné. Možná proto si mě nikdo nepamatuje? To kdybych řekl něco velkého, jako Grieg nebo Kant, to by všichni věděli, kdo je to Johann Kašpar Schmidt! Co to ten Kant vlastně tenkrát řekl? Co to jen bylo?“

Johann zamyšleně opouští scénu. Míjí se přitom s Dívkou s kartónem, která s koketním úsměvem divákům odhaluje, že začíná noc druhá.

V. Noc druhá

Norman (*přeruší napětí odlehčeným ujištěním*): „Samozřejmě, že to nebyl nikdo z nás. To je absurdní.“

Rosemary (*nekompromisně*): „Zcela absurdní.“

Lawrence (*pohřebně se zraky sklopenými*): „Každopádně.“

Frederik se napůl usměje, napůl zaskučí. Čtveřice na sebe zůstane zírat. Na scénu se s rozpustilým výrazem pomalu vkradou Druhé housle. Lawrence couvaje a nespouští zraky ze svých přátel jde si sednout, křečovitě sevře mečik. Housle to podtrhnou kvilivým tónem. Norman se podívá z Rosemary na Frederika a otočí se odcházeje dozadu. Sotva udělá první krok, vyrazí za ním Rosemary s Freddym (což podkreslují Housle), načež se Norman prudce otočí (Housle umlknou) a dvojice se prudce zastaví.

Norman (*rázně rozhodí ruce, popojde dopředu směrem k Freddymu*): „Přátelé...“

Frederik se vyleká, uteče na druhý konec jeviště, kde si sedne na stupínek, založí ruce jak v zimnici a autisticky se kýve dopředu a dozadu. Rosemary pomalu vykročí směrem k Normanovi.

Norman (*usmívá se, ale couvaje před ní*): „Rosemary...“

Zatím co ho má zády, Lawrence se nadzvedává ze židle a zvedá mečik. Druhé housle to podkreslují. Rose se prudce otočí, v tu ránu Housle umlkají a Lawrence se drbe mečikem na zádech, usedá a dělá, jako když nic. Rose se dívá z jednoho na druhého.

Rosemary: „Co teď?“

Norman (*zářivě se usměje, ale je to úsměv maniaka, vítězoslavně zasyčí*): „Audeamus...?“

Frederikovi automaticky vystartuje ruka v gestu, Lawrence zabodne mečik do stolu. Norman vykročí směrem ke stolu, Rosemary před ním couvne. On se na ni šíleně usměje, obkrouží se, Norman usedá. Lawrence křečovitěji sevře svůj mečik, odsune se. Norman se afektovaně zazubí i na něho, bere knížku. Celou scénu pomaličku, doplňuje zvuk Houslí. Ty pak zůstanou stát v teatrální úkloně vpředu na scéně.

Frederik (*stále se kolébá sem a tam, mrumle si pro sebe, nezvládá to*): „Pořád, pořád tluče... To srdce pořád tluče!“

Lawrence (*zdanlivě uvolněně*): „Co to zase kydáš, Freddy?“ *náhle ho přepadne záchvat vzteku, téměř bolestně sevře desku stolu, slova v sobě napůl udusí* „Ty mrchožroute?!“

Frederik (*začne mu cukat v obličeji, hluboký hlasem*): „Jmenuje se Frederik. F jako funus... R jako rozpárat... E jako“ *obzvláště démonickým hlasem* „etika...“

Norman (*uchichtne se*): „Vy jste tak divní... Fakt nevím, jak dlouho na vás ještě vydržím být milý... Pořád nějaké fórky házet... Usmívat se na vás pořád JAK DEBIL!“ *praští rukou do stolu, Lawrence nadskočí i s mečikem v ruce. S ránou Housle opouští svou pozici a příkradou se za hašteřící se dvojici.*

Lawrence: „Normane, uklidni se... Nebo tě k tomu budu muset donutit.“

Norman (*taky vstane, konfrontačně*): „Jo?! A kdo mě k tomu donutí?“ *Housle to rozjždějí naplno, dokud je nezastaví Rosemary.*

Rosemary: „Nechte toho! Poslouchejte... Slyšíte? Hvězdy vyšly...“

Lawrence (*trochu vystrašeně, slyší volání úplňku*): „A měsíc taky... ugh!“ *Lawrence se chytne stolu, ztěžka oddechuje, snaží se zvládnout svou přeměnu.*

Rosemary: „Hvězdy jsou správně. Hvězdné nebe nade mnou... Probouzí se. Už to přišlo.“ *Housle přecupitají k Rose a vyloudí táhlý tón.*

Lawrence (*bojuje s přeměnou*): „Už to přišlo... ugh!“ *Housle přecupitají k Lawrencovi a vyloudí táhlý tón.*

Norman (*cedí skrze zuby svého tygřího úsměvu*): „Obávám se, že máte pravdu, draží. Opravdu to už přišlo...“ *Housle přecupitají k Normanovi a vyloudí táhlý tón.*

Frederik (*zarazí se, jako kdyby si zrovna něco uvědomil*): „Už to přišlo!“ *Vstane a spěchá ze scény, zastaví jej ale ostatní, vstávající.*

Norman (*přejde k němu*): „Kampak?“

Frederik (*civilně*): „No... vždyť říkám. Už to na mě přišlo. Od rána jsem nebyl, tak potřebuju...“

Lawrence (*rozčileně mu do toho skočí*): „Proboha, ať jde!“

Norman: „No počkat, to by mohl říct každý. Já půjdu s ním.“

Frederik: „Ale proč?!“

Norman (*nevinnost sama*): „Protože tady někde běhá vrah, zapomněl jsi? Nemůžeme se tu toulat sami. Neboj se... Já se o tebe... postarám.“ *Podtrženo houslemi, které se za ně mezitím příkradly.*

Frederik: „Ajovlastně, ten vrah...“

Norman: „Až po tobě...“

Rosemary: „No počkat, to by mohl říct každý! Ty tu zůstaneš s Lawrencem... a o Freddyho se postarám já.“ *utrhne se na Druhé housle, vyhání je ze scény* „A jestli chce pán s houslemi něco dodat, tak mu je přerazím o hlavu!!“ *Housle s knikotem utíkají.*

Lawrence: „Běžte všichni tři! Já se tady o sebe postarám sám!“

Norman: „To by mohl říct každý! No tak běžte. Ale do pěti minut ať jste zpátky!“

Frederik: „Když já bych ale opravdu radši...“

Rosemary (*strčí do něho*): „Běž a nemel!“

Rosemary s Frederikem opouští scénu.

Norman (*vypočítavě*): „Musím se ti k něčemu přiznat, Lawrenci. Jsme přece přátelé?“

Lawrence vstane od stolu a přejde dopředu, kde se snaží získat sebekontrolu. Má takové opičí držení těla. Mečík stále s sebou. Norman k němu přistoupí, tváří se nejistě.

Norman: „Jsi v pořádku, Lawrenci?“

Lawrence na něj zavřeští jak zvíře.

Norman (*bez hnutí brvy*): „Chceš paralen?“

Lawrence: „Ne... To je dobrý. Myslím, že to zvládnou.“

Norman (*vrací se ke křbu, lišáckým tónem*): „Jak jsem říkal, musím se ti s něčím svěřit. Horečnatě toužím po chvílce samoty s jedním z našich kolegů...“

Lawrence (*překvapeně, na chvíli zapomíná na svou agonii*): „Fakt?! Zrovna Rosemary?“

Norman: „Nebo s Frederikem, to je jedno.“

Lawrence (*nepobírá*): „S Frederikem...“ *náhle ho napadne něco hrozného* „Ale se mnou ne, že ne?“

Norman: „Nebud' blázen.“ *Lawrencovi se okavidně uleví, Norman pokračuje polohlasem* „Aspoň dokud u sebe nosíš ten směšný žabikuch.“

Lawrence: „Norme... Taky ti něco musím říct. Radši bych se od vás měl co nejrychleji... Ale na druhou stranu, aspoň jednomu z vás, přísahám Bohu... ! Normane. Potřebuji si s někým důkladně pohovořit o utrpení zvířat. Jinak se neznám.“

Norman: „Chápu. Navrhuji spolupráci.“

Lawrence: „Spolupráci?“

Norman (*zeširoka*): „Znáš to, přeci. Dva lidé spolupracují, dva lidé prosperují. Dva lidé si jdou po krku...“

Lawrence: „Mrtví dva lidé. Ale když jeden spolupracuje a druhý jde po krku?“

Norman: „Racionální obava. Ale my jsme filosofové, amico. My přece víme, že to, co je racionální, nevede nutně k nejlepšímu výsledku. To je naše dilema.“

Lawrence: „Co navrhuješ?“

Norman: „V první řadě musíme najít naše přátele. A pak... divide et impera.“

Lawrence pokývá, dvojice se rozejde. Norman zmizí nalevo, Lawrence napravo. Hned na to se zleva vrací Frederik s Rosemary.

Frederik (panicky): „Kam se ztratili?!“

Rosemary: „Typické. Parchanti.“

Frederik: „Kde myslíš, že jsou, Rose?“

Rosemary: „Myslím, že nás hledají. Nesmíme ztrácet čas. Je skoro půlnoc a on čeká.“

Frederik: „Kdo?“

Rosemary: „Počkej tady, Frederiku. Nechala jsem si v kůlně nějaké věci...“

Frederik: „Kam jdeš?! Já tě musím... totiž, nesmíme se přece rozdělovat!“

Rosemary: „Teď musíme spolupracovat, Frederiku. Pokud se podrazíme, zemřeme. Rozumíš?“

Frederik není schopen slova, kýve hlavou.

Rosemary: „Dobře. Tak tady zatím nakresli na zemi kruh a lehni si do něj roznožmo. Můžeš kolem sebe zapálit nějaké svíčky.“ *přísně na něj udeří* „Jsi paníc?“

Frederik: „Co?!“

Rosemary: „Proč se vůbec ptám. Nikam nechod', Freddy!“

Rosemary odchází ze scény. Frederik zůstává sám, nemá z toho radost.

Frederik: „Frederiku...“

Budoucí generace (ze zákulisí v ozvěně jeho hlasu): „Fré-dé-ri-ků...“

Freddy se vyděsí a utíká se schovat za tapisérii.

Budoucí generace (ze zákulisí): „Fré-dé-ri-ků...“

Frederik: „Vždyť nespím! Tohle není skutečné! Vždyť jsem vzhůru!“

Na scénu vběhnou Budoucí generace, poskakují přes scénu jak malá holčička.

Budoucí generace (prozpěvují si): „Jedna dvě, Freddy jde, Freddy půjde do nebe...“

Generace odběhnou na druhou stranu ze scény s dětským smíchem. Na scénu se vrací Norman s Lawrence. Norman má svou stříkačku, Lawrence svůj mečik a bryndák za krkem.

Lawrence: „Našel jsi je?“

Norman: „Ne. Ale nemůžou být daleko... Lawrenci?“

Lawrence: „Hm?“

Norman: „Proč máš za krkem ten ubrousek?“

Lawrence: „Protože hodlám večeřet.“

Norman: „A... proč s sebou pořád taháš ten mesr?“

Lawrence: „Protože hodlám porcovat. Proč máš tu stříkačku?“

Norman: „Protože... jsem diabetik.“

Oba si k sobě stoupnou jak dva kohouti na jednom smetišti, zírají si vyzývavě do očí.

Lawrence (ostře): „Takže tím je to všechno vysvětleno.“

Norman (neméně ostře): „Všchno se dá logicky vysvětlit.“

Na scénu vchází Rosemary, je oblečená do svého obřadního úboru, má posvátnou čapku a v ruce třímá kris.

Lawrence (překvapeně na ni zírá, Normanovi): „Teď se ukaž.“

Rosemary (vztekle se rozhlíží): „Kde je ten zmetek?“

Norman: „Frederik? On není s tebou?“

Rosemary: „Já ho potřebuju!“

Norman: „To já ovšem taky.“

Lawrence (opraví jej): „To my ovšem taky! Nezapomeň, že spolupracujeme! Ugh!“ *Opět se o něj pokouší proměna.*

Rosemary (vyrazí k Normanovi výhrůžně se svým krisem): „Je můj!“

Norman (zarazí ji zvednutím stříkačky): „Kdo dřív přijde, ten dřív mele!“ *vyrazí jej hledat po místnosti „Frederiku, kamaráde!“*

Lawrence: „Freddy! Freddy, jsi tady někde? Ty zatracený masožravče?“

Rosemary: „Vylez, Freddy! Jdu tě zachránit!“

Norman (*přibližuje se k Freddyho skrýši*): „Na Freddy, Freddy, Freddy! Na Freddy, Freddy!“ *Všimne si podezřelé vybouleniny na tapisérii, přibližuje se se stříkačkou připravenou. Náhle však Lawrence zakřičí.*

Lawrence: „Ugh! Ágh!“

Rosemary: „Co se děje, Lawrenci?“

Lawrence: „Už to nemohu zadržet! Už to přichází! Má hrozná PROMĚNA!“

Lawrence upouští meč, chytá se za hlavu a zatímco Druhé housle v zákulisí dělají pekelný virvál, promění se. Tedy, nasadí si uši. Šokovaný Norman s Rosemary se k němu opatrně blíží.

Norman: „Lawrenci... Ty jsi opice?“

Lawrence (*osudově*): „Když jsem byl malý, pokousal mě prokletý šimpanz bonobo! A od té doby... se každý úplněk měním v opici! Od té doby... nejím maso.“

Frederik (*vítězoslavně opustí svou skrýš, přejde za ostatními*): „Ha! Tak je to tedy! Žádný maximační utilitarismus! Instinkty se mu změnily! To je pokrytec!“ *náhle mu zamrzá úsměv na rtech, jak si uvědomuje vlčí pohledy svých spolužáků. Pomalu se k němu blíží.*

Frederik: „Rosemary! Měli jsme dohodu! Jednej tak, aby se tvé jednání mohlo stát normou!“

Rosemary (*ledově*): „Já tě znormuju!“

Frederik se náhle skrčí pro Lawrencův upuštěný mečík, odhání ode sebe útočníky.

Frederik: „Jděte ode mě pryč! Vrazi!“

Lawrence: „Jediný vrah jsi tady ty, Freddy!“

Frederik: „Já nikoho nezabil!“

Lawrence: „Nelži. Všichni víme, že jsi zabil toho hrbatého sluhu!“

Frederik (*nechápaně*): „Co? To byl Norman!“

Norman (*s výčitkou*): „To byla Rosemary!“

Rosemary: „Já myslela, že to byl Lawrence...“

Lawrence: „Byl to Freddy. To on měl vražednou zbraň naposledy v ruce.“

Frederik (*schovává meč za záda*): „To není pravda! Já ten meč schoval do komory, abyste si s ním nevypíchlí oko! Přisahám, jen jsem ho tam dal! Možná trochu... nešikovně.“

Norman: „A Hugo se na něj asi sám napíchl, ne? Proč by vůbec lezl do komory?“

Rosemary: „Protože jsi ho poslal zatopit? Šel si pro sekeru...“

Norman: „To mi nikdo nepřišije! Dřeva je plná kůlna, k čemu sekera...“

Rosemary (provinile): „Možná do kůlny nemohl? Protože si tam zrovna někdo připravoval jistý... rituál?“

Lawrence: „No ale to ještě nevysvětluje, proč se nabodl. Leda by uklouzl... na... volně ložené... banánové... slupce. Kurva.“

Norman: „Tak zabili jsme ho nebo ne?“

Lawrence: „Já nevím!“

Rosemary: „K čertu práce. Za chvíli tu bude Elvíra s vesničany...“

Frederik (s nadějí): „Tak jim to vysvětlíme! Řekneme, že to byla nehoda! A nikdo další nemusí umřít!“

Chvilé rozvažování.

Norman (audeamus?): „Spolupráce?“

Frederik a Lawrence a Rosemary (audeamus!): „Spolupráce!“

Začíná další griegovská hudební vložka, tentokrát skladba zahraje celá. Studenti vedle sebe stojí v pořadí Rosemary, Norman, Frederik, Lawrence.

1. Studenti se bezradně koukají z jednoho na druhého.

Bzzoing!

2. Norman se odhodlá, s tupým výrazem v obličejí si popojde dopředu, počne sundávat sako a vyhrnovat rukávy. Omluvně se přitom dívá do diváků. Je sledován zbývajícími třemi studenty.

Bzzoing!

3. Norman jde doleva ke krbu. Tam sako odloží a připravuje si svou injekci. Studenti jej dále nešťastně sledují.

Bzzoing!

4. Se stejně nevinným výrazem, sledován zbývajícími dvěma studenty, se odhodlá i Lawrence. Vydá ke stolu, kde se nenápadně chopí jednoho svícnu a začne jej potěžkávat.

Bzzoing!

5. I Rosemary, sledována už jen Frederikem, si popojde trochu vlevo do ústraní (neopouští prostředek jeviště, ale stoupne si na stupínek), tam vytáhne brousek a začne s ním obtahovat svůj kris.

Bzzing!

6. Frederik se dotkne Rosina ramene, posunkem ji požádá, zda by si nemohl brousek půjčit. Rosemary mu vyhoví, dá mu brousek. Zkouší ostrost svého krisu, zatímco Frederik brousí mečik. Všichni studenti se připravují. Norman zkouší ostrost jehly, Lawrence dále potěžkává svícen, Rose hladí ostří svého krisu a Frederik brousí mečik. Nikdo se nedívá na to, co dělá, s provinilým výrazem se koukají do diváků. Jsou hrozivě nenápadní.

Bzzing!

7. Na scénu zvesela vstupuje Johann. Má svou pistolku s umělou krví. Studenti přerušují svou práci, sledují nešťastně Johanna.

Bzzing!

8. Johann se zastaví uprostřed jeviště, usměje se na diváky, předvádí jim svou pistolku (ale ještě nestříká) a dává najevo, že se stane něco super. Jde si stoupnout úplně doprava, sledován studenty.

Bzzing!

9. Johann pokyne studentům pokračovat. Ti se podívají na sebe, svorně si strčí svou zbraň za záda.

Bzzing!

10. Všichni studenti vyrazí k sobě setkají se uprostřed. Stojí v pořadí (zleva) Norman, Frederik, Rosemary a Lawrence.

Bzzing! Hudba nabírá na síle!

11. Studenti se uprostřed scény počnou obkružovat. Zároveň všichni vykročí a krouží kolem sebe zprava doleva.

Bzzing!

12. Studenti změni směr kroužení, udělají pár kroků, aby stáli ve výchozím pořadí. Než zazní bzzzing!, už by měli stát nehybně na svých místech.

Bzzing! Vypuká peklo!

13. Studenti se na sebe vrhají! Rosemary s Frederikem šermují svými meči na spodním stupínku, Norman chce vrazit Lawrenceovi jehlu do krku, ovšem jeho ruka je svírána Lawrenceem, který chce na oplátku praštit Normana do hlavy svícnem, ovšem jeho ruka je svírána!

Bzzing!

14. Lawrence shodí Normana mezi šermující, okamžitě se vrhá na Rosemary. Frederik se snaží zapíchnout ležícího Lawrence, ale ten se mu vyhýbá.

Bzzing!

15. Lawrence vstává, nabírá Frederika rugby chvatem, vráží do zadní bojující dvojice a všichni se kácí na hromadu.

Bzzing!

16. Hromada propletených těl, ruce a nohy everywhere! Johann hromadu vesele kropí krví ze své pistolky.

Bzzing!

17. Z hromady se vynořuje Lawrence, který škrtí Frederika, vedle Rosemary rytmicky bodá Normana a Norman Rosemary. Tvoří takové živé dioráma.

Bzzing!

18. Dioráma pokračuje, Johann ho barví na červeno. Neopomíjí pokropit i diváky.

Bliží se finiš! Bzzing!

19. Lawrence vstává za zahazuje Frederikovu mrtvolu na stupínek doprava. Rosemary s Normanem se od sebe odtrhávají a taktéž vstávají.

Už to bude! Bzzing!

20. Norman se vrhá na Lawrence ze zadu, svou stříkačkou mu odsává oxytocin z krku; Lawrence padá na stupínek doprava.

Bingo!

21. Rosemary chytá zezadu Normana pod krkem, strhne jej před sebe na kolena, dá mu kris pod bradu... rychlý pohled do diváků... S posledním tónem ho jedním švihem podřízne jak kuře! Johann vykropí Normanovi do ksichtu všechnu krev, která mu ještě zbyla.

Norman se skácí k zemi. Krví zarudlá Rose s krisem vítězně zvednutým nad hlavou zprudka oddychuje. Johann se vrací na své místo doprava.

Rosemary (vítězoslavně): „Ano! Byla prolita krev! Ta je pro tebe, můj pane! Probud' se a povstaň! Kant'hulhu fhtagn!“

Ozve se strašný řev. Na scénu vyleze Velký Kant'hulhu, mohutně řinčící, funící, slintající. Je to peklo!

Rosemary (*nadšeně*): „Můj pane! Jsi to ty?“

Velký Kant'hulhu: „MUÁÁRGHL!“

Rosemary (*s rostoucím zděšením*): „Pane? Pane! To všechno pro tebe! Děkala jsem to pro tebe!“

Velký Kant'hulhu: „ZELGHERLF!“

Rosemary: „Néééé!“

Kant'hulhu se vrhá na Rose, rdousí ji. Rose vykřikne.

Johann (*komentuje si, jako když nic*): „Chudák. Asi nevěděla, že Kant byl kanibal... Vy jste to taky nevěděli? Všichni slavní němečtí filosofové byli kanibalové. Je to pravda!“

Rosemary: „Áááá!“

Johann: „Jen Hegel ne, toho mezi sebou nechtěli. Tak žral mrkev...“

Rosemary: „Bože, pomoz!“

Johann: „Taky měl rád ty různé mořské potvory. Krevetky, znáte to, to jsou takoví ti malí raci.“

Rosemary: „Moje noha!“

Johann: „No já bych to nejedl. Každopádně pak zemřel na cholera.“

Velký Kant'hulhu: „ES IST GUT!“

Johann: „To je ono! To je to, cos tenkrát řekl!“

Rosemary se z posledních sil vymaňuje Velkému Kant'hulhu. Přeplezí se doleva, kde má stále své souhrnné vydání Kanta. Vezme knihu a praští jí vši silou Kant'hulhu po hlavě. Příšera zavravorá a mizí z jeviště. Rosemary, potrhaná a zničená, přejde doprostřed jeviště, pouští knihu.

Rosemary (*posledním dechem*): „Hvězdné... nebe...“ *ukazuje nahoru* „Mravní... zákon...“ *ukazuje na sebe.*

A mrtva se kácí k zemi.

VI. Epilog

Na scéně Kartágo. Všichni mrtví, všude krev. Na scénu vchází zleva Dívka s kartónem, ale tentokrát svou ceduli, na níž je nyní napsáno „Pátek 13.“ neukazuje, nýbrž se s nevěřicným výrazem kouká po mrtvolách. Z druhé strany vyjdou Druhé housle, které taktéž nemohou uvěřit tomu, co se stalo. Sejdou se uprostřed a podívají se na sebe s hrůzou v očích.

Johann: „No a odtud už to vlastně znáte. Takže takhle se to událo. To je zmatek, co? Ani já sám pořádně nevím, kdo vlastně co udělal, a jestli to bylo správné nebo špatné... Ale to je jedno. Já cítím, že si za to všechno mohli sami, a to mi stačí. Takže tím náš příběh končí, že? Promiňte, jestli byl trochu moc dlouhý, jsem starý a mám ve zvyku vyprávět. A promiňte, zda vám to celé připadalo tak trochu jako klišé... Ale konečně – klišé lidi uklidňují. V jejich životech, v příbězích... anebo i ve filosofii. I morálka má svá klišé a dobře tomu. Jak bychom jinak věděli, co je správná věc, dřív, než je příliš pozdě jednat? Och, a ještě jsem vám slíbil nějaké ponaučení, že? Tak počkejte, nechte mě přemýšlet. Co třeba toto? Vždycky dbejte na to, abyste dobře věděli, co řeknete, než umřete. Ať pak po smrti nevypadáte jako pitomci!“

Varianta a):

Johann: „Allons!“

Johann se prudce otočí zády k divákům a zvedne ruce; na toto pokynutí se čtveřice studentů zvedne, s nepřátelským výrazem se seřadí před Johannem čelem k divákům a ukloní se. Dá-li Bůh, diváci začnou tleskat a k hercům se připojí ostatní.

Varianta b):

Na scénu se s halekáním hartusácky vyškrábou další čtyři studenti, tedy Hlad, Válka, Smrt a Mor. Johann před nimi překvapeně couvá. První Mor praští svým batohem o zem.

Mor: „Žumpa.“

Johann: „Allons!“

Na Johanovo znamení studenti vstanou, seřadí se vedle druhých čtyř studentů a všichni se svorně pokloní. Diváci propukají v burácivý potlesk, házejí kyticemi, fanynky vřeští a sápour se na jeviště. Na scénu přichází zbytek ansámblu a sklízí ovace kosami.